

EL NOI DE BAGÀ

Conte, per Ramon VINYES -

-- La vicunya del Noi de Bagà està molt greu - m'acaba de dir un gironellenc que fa de contramestre en una fàbrica de teixits d'aquest país de sol. I afegeix, amb una rialla tota gironellenca: -- Ell, plora que ploraràs ?

-- El Noi de Bagà viu per a la seva vicunya - contesto al qui m'ha donat la mala nova.

Que gran i que petita que és, l'Amèrica ! M'ha estat possible de trobar-hi, ja no tansols naturals de la comarca berguedana, sinó fills de Berga mateix. Habito a tret de fona del rebroll d'un carrabiner, nascut al poble, on el seu pare va viure fa anys. Fa de mecànic en una gran companyia aèria nordamericana.

Però no divaguem, Deia, o anava a dir ...

Anava a dir que farà cosa d'un mes va presentar-se al BAR COLOMBIA, d'un català de Falset - bar on ens reunim uns quants compatriotes desterrats -, un home que més aviat hauria pogut ser pres per un indi aymarà o quetxúa que per un fill de Catalunya. Portava amb ell un animal rar; i en tenia tanta cura, que de seguida es veia que l'animal l'havia ullprès. L'animal rar era una petita vicunya. La seva entrada i la seva presentació ens va sorprendre a tots. " -- Bona nit ", ens va dir, enfonsant-se la mà a la cabellera embolicada i adoptant uns escruixidors d'aires de Manelic-Borràs. " -- Aci em tenen. " Quan tots críem que llançar-nos que, abans, els catalans que hi havia en aquest port del Caribe tots el coneixien pel Noi de Bagà, Ara... Parla ell: " -- Ara, jo mateix accepto que podrien dir-me el Noi dels Andes. " Tal va ser la seva presentació. I s'assegué amb nosaltres, al voltant de la taula.

Va beure's una taronjada que vam fer-li servir i se'l veia més pendent de la vicunya que de la beguda i que de la nostra companyia. Es posà la petita camèl, lida al costat; ens demanà aigua freda; abeurà l'animal; li refrescà el front; l'acaronà; va dir-li coses en un llenguatge misteriós, i ens innovà de seguida que a la ciutat - port de mar i de riu - hi feia molta calor. Per a ell, en el món no hi havia lloc bell fora de les muntanyes altíssimes. Tampoc no hi havia en el món altre ésser que li fos tan benvolgut com la vicunya.

Jo em vaig esplaiar evocant-li el Pirineu. Aquell Bagà i la seva plaça porxada; el riuet Bastareny; l'església de Sant Esteve; les fonts d'aigua gelada; els prats suaus que es troben i es passen anant cap a l'ermita de La Verge del Pallar. La vacada...